

Karsten blev hende pludselig saa fremmed her i disse fremmede Stuer med den tunge, bedøvende Blomsterduft.

„Er du ked af noget?“ spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet men forandrede ikke Stilling.

Han forstod, at han generede, og gik fra hende; men da hun mærkede hans Skuffelse, strakte hun Haanden ud efter ham.

„Hvorfor gaar du?“ spurgte hun.

Han kom straks tilbage og gled nu ned paa Ulveskindstæppet foran hendes Fødder.

„Maa jeg sidde her?“

„Ja.“

„Og lægge mit Hoved i dit Skød?“

Hun nikkede.

„Nu er jeg din Page, Dronning Jytte! Befal over mig! Naar du siger: „Gaa!“ — saa forsvinder jeg i Luften som en Sky. Og naar du siger: „Kom!“ — saa er jeg i samme Øjeblik hos dig som din ydmyge og forelskede Hofnar!“

Hun bøjede sig over ham og strøg ham over Haaret.

„Saa er du nu lykkelig?“

„Uendelig! Usigelig! ... Og du?“

Hun nikkede. —

En halv Time senere kom en Mand cyklende gennem den stille Gade og standsede ved Huset. Med en Lommelygte undersøgte han den lange Række Klokkeknapper ved Siden af Døren, og da han havde fundet den, der hørte til de nygiftes Lejlighed, trykkede han til.

Først da han havde ringet flere Gange, saaes der Lys i Stuerne deroppe.

Karsten From, indhyllet i sin kinesiske Silkeslobrok, aabnede et Vindu og bøjede sig ud.

„Hvad er der paa færde? Hvem er det?“

„Er det Hr. From?“

„Ja.“

„Her er et Ekspres-Telegram.“

Et Ekspres-Telegram! — tænkte han. Det maa jo være noget